

FODOR ANDRÁS

A Gubacsi úton

*Valahol erre volt
a mozi, ahol vizet árult.
A villamos két éleset kanyardul:
huzalok, bódék, bogáncsos drótok,
vasvázak, elfehéruilt cölöpök...*

*A kínlódo gyepük mögött
a készülő jövő körül
még mindig minden csupa rom.*

*De ő, a volt szövölány,
kék csillagpettyes ünnepi ruhában
miattad vár a gyárkapu előtt.*

*S bent ötven asszonyi szempár
tisztá húrján, pendülve, mint a hárfán,
átborzong láttató szavad:*

*... a szövógyarak ablakán
kötegbe száll
a holdsugár...*

*Aztán a sűrű kérdezők,
a buzgó aláíratók
után az egyik mellém ül. Zavart,
hevült arccal, vívódva, félve
faggat: a költő nincsen úgy,
hogy mikor végre írna, szólna,
hirtelen minden torkára tolul...
s az egyetlent, az igazit
nem mondhatja ki mégse?*

Quo usque...

*Mikor a kalkulációk és
a takarékosági mutatók
a cipőpasztás doboz oldaláról
levétették a forgató kallantyúkat,
mikor a folyosók sarkán a porcelán-
köpöcsészét is láncra kötötték,
tudtuk, hogy ennél rosszabb
nem jöhet már.*

*S ahogyan élemedni kezdett
remény és türelem,
az elsikkasztott kulcsokat
lassankint visszaadták:
kinyíltak ajtók, ablakok, sorompók.*

*Amde a nagy jövés-menések,
kontinensek közt lódult áramok
alatt egyszer csak kiderült,
a megváltónak képzelt tudomány
gyilkos salakja lent, a legsötétebb
óceánmedrek árkaiba, ólom-
kazettákban sem évül el;
s hogy az élet derengő égi pajzsát
csövek füstjével, tűhegynyi fuvó
szórófejekkel is meg lehet bontani,
hogy a föld biztonsága alattunk
csak tojáshártya-vékony...
és ami ennél is ijesztőbb,
már alig rezzennünk föl
esténkint, ha az elrendelt klisék
villanyos mákszitáiból,
üvegszemmel, de mosolyos fölénnyel
arcunkba mondják:
— Bandita vagyok!*